

Opinions

TELEFONOS

Ultimamente en Santa Eulalia se han instalado nuevos teléfonos y también se ha inaugurado una nueva central. Pero ahora resulta que existe un pequeño problema, que creemos se podría resolver fácilmente.

Los nuevos abonados, y los antiguos, no saben el número que corresponde a cada uno, y los encargados de la nueva central, por ser nuevos en el pueblo, les es difícil atender llamadas en que sólo se pide la casa tal o el señor cual, por desconocer el número de su teléfono. Esto ocasiona pérdidas de tiempo y demoras, a pesar del interés y la buena voluntad que están demostrando las nuevas telefonistas, que deberían evitarse.

Creo que la revista «Ronsana» podría ofrecer una página para publicar la relación de todos los teléfonos actualmente en funcionamiento, y así servir provisionalmente de guía mientras no esté editada la oficial. Sería de gran utilidad para los abonados y ahorraría mucho trabajo a las telefonistas.

J. Deupí

Nota de la Redacción: Se han hecho gestiones acerca de los encargados de la Central, a fin de publicar la relación de abonados al teléfono en nuestra población, como muy acertadamente se solicita en el escrito anterior, pero se nos ha contestado que todavía quedan muchos teléfonos pendientes de instalación, y que mientras no estén todas las solicitudes atendidas, lo que seguramente será a finales de año, no puede publicarse ninguna lista.

INUNDACIONES

Sembla que enguany la tradicional, esperada i coneguda època de les inundacions se'ns anticipa. Així els mitjans informatius sabran una vegada més amb què distreure la gent.

Generalment uns dies de dol nacional ens ocupen a tots, per unes morts i desgràcies que no crec pas del tot inevitables.

La veritat és que quan tot va bé ningú no es recorda de res. Ara bé, quan les riudes pujen i els carrers baixen amb aigua plens de gom a gom, tothom va de corcoll, arriben les autoritats demostrant el seu condol i fent infinitat de promeses, projectes i planificacions per tal de poguer-ho arranjar tot. Però, dissortadament, això gairebé sempre succeeix després d'haver passat les calamitats.

Josep Margenat i Escobairó

UN LLIBRE

LA FEDERACIÓ DE JOVES CRISTIANS DE CATALUNYA CONTRIBUCIÓ A LA SEVA HISTÒRIA

EDITORIAL NOVA TERRA

Barcelona, abril de 1972

És un recull de testimonis viscuts per membres de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, per tal de donar-nos a conèixer aquella institució que fou glòria —sense triomfalisme— de l'Església a la nostra terra. No és el record o l'enyorament trist d'una gent que s'ha fet gran, o una simple nota històrica. És un missatge al jove d'avui, d'uns que van començar-ho a ser fa quaranta anys i que, conscients del moment històric que vivien i de llur responsabilitat ciutadana i cristiana, van saber trobar els mitjans convenients per a donar una resposta adequada en el seu moment concret.

Els qui no hem estat a temps de formar part de la F.J.C. de C., però que d'alguna manera hem estat formats sota l'influx d'aquell esperit fejecista a través de persones, institucions i circumstàncies, trobem en aquest llibre un nou impuls per a renovar el nostre afany missioner de fer arribar el Crist a tots els racons de la nostra societat. Els joves, que potser ni tant sols l'han coneguda, hi trobaran el testimoni d'uns altres joves com ells que, vivint una circumstància de l'Església tant difícil com la nostra, van saber portar l'Evangeli de Jesucrist al carrer, al treball, a l'esport, a la universitat, i defensar-lo amb els punys quan eren agredits pels qui volien imposar la dictadura de les seves pròpies idees. I tot això amb l'alegria al cor perquè creien fermament en l'esperança d'una pàtria renovada, a través d'ells, per la força de l'Evangeli de Jesucrist.

La F.J.C. de C. començava la seva existència el 22 de novembre de 1931. Acabava la seva vida institucional el 1939, després de cinc anys d'una activitat incansable, que arribà a acollir 18.000 joves associats de tot Catalunya, i tres anys de martiri i vida de catacombres. El seu objecte era proporcionar una formació netament cristiana i responsable a tota la joventut de la nostra terra i ho aconseguí de bon tros durant els cinc anys de vida plena i activa, fins esdevenir una veritable força malgrat l'oposició constant de l'ambient i dels partits polítics d'aquell temps.

La F.J.C. de C. va produir militants cristians disposats a jugar-s'ho tot per la fe en Jesucrist, com ho demostrà el nombre elevat de màrtirs, com ho fou —citem almenys un nom— el nostre estimat Dr. Pere Tarrés, com ho són molts que avui encara lluiten. Va rebre l'homenatge i l'encoratjament de molts prohoms del país tant del camp eclesial com del civil. Serveixin de testimoni dos paràgrafs que encapçalen el nostre llibre: «A Catalunya hi haurà pau, el dia que hi hagi un grup «fejecista» a cada poble» (Car-

Algunes vegades hem vist la paraula **assemblea** escrita incorrectament, o sigui, **assamblea**.

Aprofitarem, doncs, aquesta errada per a recordar que, generalment, una vocal neutra inicial o medial és escrita amb la mateixa vocal que porta el mot corresponent castellà del mateix origen. Exemples: **jardí, assot, felix, espòs**.

Hi ha, no obstant, un cert nombre de mots en els quals a una «A» castellana correspon una «E» catalana. Citem, entre d'altres, **alcàsser, ametista, ànec, assemblea, cànem, ebenista, eminat, emparar, enyorança, ermini, espàrrec, espitllera, estella, estendard, Esteve, Llätzer, meravella, monestir, orfe, orgue, ràfega, rave, resplendir, sergent, setí, sèver, sometent, tàlem, tràfec, treball i vernís**.

I viceversa. En tenim d'altres als quals a una «E» castellana correspon una «A» catalana. Els principals són: **ambaixada, arravatar, assassí, avaria, banús, latrina, maragda, rancor, sanefa i Sardenya**.

* * *

Heus ací una altra paraula que hem observat al nostre setmanari darrerament, i que cal remarcar com a barbarisme: **atontar**.

Com ja es pot veure, deriva del castellà **tonto**, mot que, en català, podem traduir, per cert, per una bella pila de noms. Entre d'altres, **baboia, bajà, beneit, capsigrany, ceballot, clatellut, estòlid, estult, enze, imbecil, liró, llonze, met (no mec, com diu molta gent; la paraula «mec» és sinònima de barba-mec, o sigui, home adult que no té pèl a la cara), neçí, pallús, pampana, pastanaga, pec, ruc, sabatasses, taboll, totxo, tou i ximplet**.

El verb **atontar**, per tant, cal bandejar-lo i substituir-lo per **atordir, atabalar, estabornir, estordir** o bé **estormaiar**.

La paraula **tonteria** la traduirem per **estultícia, blederia, tabolleria, niciesa, peguesa, ruqueria, bajaneria**, etc., quan vulguem referir-nos a la qualitat de **bajà** o **estult**, etc. i usarem **bajanada, bertranada, neulada, rucada** o **sabatada** quan parlem de la dita o d'un fet d'un **bajà**, etc.

La frase castellana **tonto de capirote**, la traduirem per **beneit del cabàs**. La de **a tontas y a locas**, per a la **babalà** o de **sobtada**.

M.

denal Vidal i Barraquer). «D'haver arribat la Federació de Joves Cristians a la plenitud, a deu anys de vida... un altre hauria estat el futur de la nostra terra» (J. M. Ballarín).

Lluís Ferret